

16

A város most a zászlók és virágok nyelvén beszél...

Kinek nem dobbant meg a szíve, amikor tegnap este végigment a városon? Ki az, aki mély megindultság nélkül nézte végig, hogyan díszítik, hogyan szécsik házáit a lakók, h'vata'ait a tisztviselők, üzemeit a munkások?

Az ember első pillanatra nem is gondolta volna, hogy ennyi létra van Budapesten, amennyit tegnap este a kapukhoz támasztottak hogy ilyen tömördek nemze iszinü, meg vörös drapéria van, amely ma reggel már ott feszül a kapuk felett, két ablak között a főútvonalon és kis mellékutcákban. És az ember önkéntelenül arra a hata mas, valamennyiünk szívét melegítő szeretetre gondolt, amely a millió friss, eleven ötletet szülte az agyokban, hogy május elsejére szép legyen a ház, az utca, a város.

Arra a nagy-nagy szeretetre gondolt amely komoly családapákat ezen a me'eg áprilisi estén a létra leg'első fokára emelt és amely az asszo yoknak és lányóknak kezét vezette, amikor május 1-re varrták a zászlókat, nyirták, ragasztották a százezer papírórágot.

Mi hevitette a fűszeres fe'eségének, a vasmunkásnak, a kis varrónőnek, a Beszkárt kataluznak, a doktornak a harmadik emelet négyben, vagy a szabónak a fő'dszintli kis műhelyben, az elárusító kisasszonynak és valamennyiünknek, dolgozó budapesti embereknek a szívét, amikor ezt a sok szépséget kigondolták 1949 május 1-re? Micsoda lelkesedés hajtotta a mi mérnökeinket, amikor re'itendő komolyan készítettek a terrajzokat, hogy vasárnap az üzemi menet dekorációi ne billenjenek meg az első szélre, de ne is nyomják azoknak a vállát, akik majd viszik az Andrássy-úton Rákosi Mátyás e'é.

Tegnap este tíz órakor még a kapukban állott Budapest népe és díszített. Egtek a lámpák Kőbányán, a Váci-úton, a Lehel-utcában, a Soroksári-úton az üzemeik ablakában, még el kellett készíteni egy virágdísz, zászlócskával kellett körülvenni Rákosinak, Sziláfnak, vagy Leninnak arcképét. A kis mellékutcákban a szomszédok, akik alig találkoznak egész évben, alaposan megvitatták még minden csokor orgona, minden szalag elhelyezésének kérdését.

Persze, nem ez az első május elseje, amit szabadon és szépen ünnepe'ünk. Tavaly is, tavalyelőtt is szép volt a mi városunk, a májusi szél tavaly is, tavalyelőtt is zászlók ezreit fizezreit lebogtatta meg a házak ormán Budapesten. De az idén a májusi szél csak győzze a munkát! Ennyi zászlót, drapériát még nem lobogtatott Budapesten, ennyi virággirlandót még sohasem kellett végigismogalnia. És ennyi szívet sem, amelynek forró szeretete ott dobog a város ünnepi díszében.

Ki hitte volna, hogy ilyen ez a város, így tud szeretni, így beszélni a zászlók és drapériák nyelvén? Ki hitte volna, aki ismerte ezt a várost 1939-ben, vagy mondjuk 1942-ben?

A város a zászlók és drapériák nyelvén 1949 május 1. előtt egy nappal erre a kérdésre azt válaszolja, hogy buta dolog ez az összehasonlítás. Kif szeretne volna a korrüpt, panamista vezetöket, a hará-

csoló képviselőket, az elnyomást, a fasizmus fullasztó levegőjét, a végrehajtót, a kormányfőtanácsost, a népkonyhát, vagy talán a Sipőczféle értelmiségi ingyenlevest?

A zászlók és virágok azt válaszolják, hogy ez a város forrón szereti a szabadságot, a teremtő, alkotó békét, újjáépített hidjait és a váciúti gyárakat, a tündéri neont a Körúton és a sok fényes, új, autóbust, amely a főútvonalról immár bejött a külvárosok utcáiba is. A zászlók és drapériák azt mondják, hogy a város várja a földalattit, az Árpád-hídat, az új Nemzetit és az új városrészeket, a barátságos lakásokat és a virágos parkokat. A sok új iskolát, a sportpályákat és a strandokat.

A májusi szél messze viszi az ünnepi ruhába öltözött város üzenetét, hogy örökre szívébe zárja azt a férsít, akinek képe díszíti útjeit és házáit. Hogy legjobb fiának tartja Rákosi Mátyást és határtalanul büszke rá. Büszke Rákosira és arra a Pártra, amely vezette újjáépítését, megtanította, hogy éljen csodálatos szép szabadságával. A májusi szél messze viszi a város üzenetét, Moszkvától Washingtonig és Londonig, de eljut Nankingba is. Mindenütt azt mondja, nincs szebb dolog, mint a szabadság, hisz ti tudjátok, szabad emberek és megtudjátok ti is, akiknek nyakán még ideig-óráig ott élnek a zsarnokok, mert nálunk sem csattogtak mindig ilyen szabadon és diadalmasan a szélben a zászlók.

A lelkesedés, a májusi lúz, amely végigszánt a városon, azt üzeni nektek, szabad és elnyomott dolgozói a világnak, hogy itt, Magyarországon, mi győztünk, mi, a miliók. Szabad, jókedvű, alkotó emberek. Mi győztünk, kommunisták és demokraták, akik nagyon szeretjük hazánkat és akik most összefogtunk, egyesítettük erőinket, hogy még szebbé, még gazdagabbá, műveltebbé és boldogabbá tegyük. Mi győztünk és 1949 május elsején arra készülünk, hogy ünnepélyesen megpecsételjük ezt az összefogást, ezt a győzelmet.

Ezen a május elsején mi a május tizenötödiki választásra készülünk. És mert mi nagyon akarjuk a békét nagyon sokat akarunk építeni, többet, mint bármelyik előtünk élt nemzedék, hát azt választjuk, aki győzelemre vite harcunkat és aki tovább vezet bennünket új feladatok megoldására. A Népfrontot választjuk, mert mi, budapestiek, is részesei vagyunk a hároméves tero diadalának és ugyanígy diadalra akarjuk vinni az öt éveset is, amely a Népfront programja. Mi a Népfrontot választjuk, mert ez jelenti a mi szabadságunkat, függetlenségünket, békénket, hogy a következő május elsejére még több új házat, új gyárat, új középületet díszíthessünk, még jobb kedvvel, még nagyobb lendülettel.

Ezt üzenik a zászlók május elsején, két héttel a választás előtt, barátoknak és ellenségnek, odakint és idebent. És ezt üzenik majd két hét múlva a szavazólapok is. Mert mi nemcsak a szavazólapal választolunk a Népfrontnak, hanem szívünkkel és agyunkkal is.

Es mert ezt mondják a májusi zászlók, hát ezért lobognak szében, diadalmasabban minden eddigi májusi zászlónál.

GÁL GYÖRGY